

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ตกแต่งภายในจิต

ก่อนจ้งหัน

พระเจ้าให้ตั้งหน้าตั้งตาทำความพากเพียรโดยเฉพาะ ไม่มีกิจการงานอื่นใดที่จะมารบกวนความพากเพียรของเรา ไปอยู่ที่ไหนๆ ให้มีความเพียรประจำตน สติสัมปชัญญะเป็นพื้นฐานแห่งการประกอบความเพียร สติสัมปชัญญะอันนี้สำคัญมาก ได้เตือนเสมอเรื่องสติ สติเป็นพื้นฐานจนกระทั่งถึงนิพพาน ไปถึงนิพพานกลายเป็นมหาสติมหาปัญญาไปละ สติเป็นพื้นฐานต่อเรื่อยนะ ถ้ามีสติอยู่แล้วกิเลสจะไม่เกิด จำให้ตีค่านี สติติดอยู่กับตัวแล้วกิเลสจะไม่เกิด

กิเลสเกิดขึ้นจากสังขาร คือความคิดปรุง สังขารนั้นเป็นสังขารสมุทัยดันออกมา พอเปลอเมื่อไรมันจะออก ออกๆ ถ้าสติติดอยู่แล้วกิเลสเหล่านี้จะไม่ออก ถึงมีก็ไม่ออก มีแต่ชำระกันออกเรื่อยๆ แหละ แล้วค่อยเบาลงๆ พอเปลอสติเท่านั้นมันจะออกทันทีๆ นักภวานาต้องรู้ รู้อย่างนี้ ไม่รู้อย่างนี้แก้ไม่ตกแก้กิเลส มีแต่เพิ่มกิเลสขึ้นไป ฐานที่ตั้งแห่งความเพียรและแก้กิเลสโดยลำดับนั้น คือสติเป็นสำคัญ ใครอย่าลืมนะคำนี้

นี่ผ่านมาเสียจนพอแล้วจึงได้มาพูดให้ฟัง เรียกว่าไม่ผิด ดำเนินมาแล้วได้ผลเป็นที่พอใจ เริ่มตั้งสติเรื่อยๆ เริ่มเอาจริงๆ นี่ฟาดเสียจนกระทั่งทั้งวันไม่ให้เปลอเลย ฟังซิ สติติดแต่มีคำบริกรรมจับไว้เลย เช่น พุทโธๆ เป็นต้น ทั้งวันจะมีแต่พุทโธกับสติติดกันอยู่ในหัวใจเรา โลกนี้เหมือนไม่มี นั่นละการประกอบความเพียรที่จะตั้งรากตั้งฐานได้ แล้วกิเลสจะไม่เกิดนะ ความวุ่นวายสายแสงที่ไหนจะไม่มี เมื่อสติกับคำบริกรรมควบคุมหัวใจเราอยู่แล้วไม่เกิดกิเลส จำให้ตีค่านีก็ดี เราดำเนินมาแล้ว สอนอย่างแม่นยำ ขอให้ไปปฏิบัติจะไม่ผิดไม่พลาดเลย ตั้งตัวได้ไม่สงสัย ถ้าสติเป็นพื้นฐานกับความเพียรอยู่แล้ว ที่ว่ายิ่งทั้งวันไม่เปลอเลย นี่สำคัญมาก

ที่กล่าวมาแล้วนี้ได้ทำมาแล้ว วันหนึ่งๆ ไม่ให้เปลอๆ ตื่นนอนขึ้นมาปั๊บจนกระทั่งหลับ ไม่ยอมให้เปลอไปไหนเลย มันจะเป็นยังไงจิตของเราเนี่ย เพราะได้รับความทุกข์ความทรมานกับมันเนื่องจากจิตเสื่อม เป็นยังไงมันถึงเสื่อม ตั้งสติจ่ออยู่กับความรู้ๆ แล้วมันเปลอไปที่ตรงไหน ถึงกาลเวลาที่ควรจะเสื่อม พอถึงนั้นแล้ว ๑๔-๑๕ วันขึ้นไปถึงที่ว่ามันอยู่ได้สองสามวันเสื่อมๆ เป็นเพราะเหตุไร พิสูจน์พินิจพิจารณา จึงได้เอาคำบริกรรมเข้ามา แล้วสติติดแนบกับคำบริกรรม ไม่ยอมให้สติเปลอไปไหน เอาเป็นยังไง มันจะเสื่อมจริง ๆ เหมอคราวนี้

ไม่ห่วงเรื่องความเสื่อมความเจริญของจิต เพราะเป็นมาเสียพอแล้ว แต่ที่จะให้เสื่อมจากคำบริกรรม เช่น พุทโธ เป็นต้น กับสติที่ติดแนบกับนี้ไม่ยอม เอาตรงนี้ เสื่อมเจริญจะให้อีกกันตรงนี้ ชัดกันนี้ทั้งวัน ทั้งวันเลยเที่ยวนะตั้งแต่ตื่นนอน ไม่ยอมให้คิดอะไรทั้งนั้น ที่นี้เรารู้ได้ชัดว่า อ้อ จิตนี้เมื่อมีผู้รักษาเข้มงวดกวดขันแล้วจะไม่ถูกกระทบกระเทือนจากกิเลสทั้งหลายได้ นั้นแน่แล้วนะ จากนั้นก็ตั้งฐานได้เลยที่นี้ พุงๆ เลยนะ จำให้ดี นี่ละได้ทำมาแล้ว อย่าหละหละนะ ว่าอะไรให้เป็นอย่างนั้น

นี่จริงจังมากไม่ใช่มาคายนะ จริงจังมาก เช่นว่าไม่เปลอ เอานะ เหมือนว่าระฆังตั้งเป็งตั้งสติปั๊บนั่นละที่นี้พัดกันเลยไม่ยอมให้เปลอไปไหน ปิดกวดเช็ดถูหรือทำงานการอะไรนี้สติจะติดตลอดเวลาๆ ตั้งได้ๆ จำให้ดีท่านทั้งหลาย ทำความเพียรอยู่ไม่ทราบว่ามีปีกี่เดือนไม่ได้เรื่องได้ราวเพราะอะไร เพราะหละหละนี่ละ ไม่เอาจริงเอาจัง ถ้ามีสติติดแนบๆ ตั้งได้ทำไม่จะตั้งไม่ได้

ธรรมะพระพุทธเจ้าสอนเพื่อตั้งเพื่อฆ่ากิเลสโดยแท้ ทำไมมาอยู่กับเรามันเหลวไหล ก็ตัวเราเป็นตัวเหลวไหลถึงรับธรรมะพระพุทธเจ้าไม่ได้ รับได้ตั้งแต่กิเลสเป็นส้วมเป็นถ่านเผาเอาๆ ละชิ จำให้ดีนะ สอนหมู่เพื่อนมานี้เท่าไรไปแล้ว สอนไม่สงสัยเสียด้วยการสอนหมู่เพื่อน ไม่ได้สอนสู่สู่สู่สู่ สอนถอดออกจากหัวใจที่เหตุทั้งผลดำเนินมาสมบูรณ์แล้ว สอนเต็มที่เลย ไม่มีทางที่จะสงสัยสำหรับการสอน แต่ผู้ปฏิบัติให้แน่ใจก็แล้วกัน ตายใจ เอา ปฏิบัติตามนี้ มันจะพาเราล่อมจมนรกอเวจีให้เห็น ลากหลวตาบัวลงนรกด้วย เพราะหลวตาบัวสอนนี้ผิดไป ให้มันแน่นอนอย่างนั้นชิ

ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นธรรมที่แน่นอนที่สุด สอนโลกให้หลุดพ้นจากทุกข์โดยลำดับๆ จนกระทั่งถึงวิมุตติพระนิพพาน ทำไมมาอยู่กับเรามีแต่จะล่อมจมๆ ก็กิเลสลากคอมันลงไปมันจะไม่จมยังงี้ ฟังใหม่กิเลสลากคอมัน พุทธธรรมตามันไม่ถึง กิเลสมันเก่งเรียกว่ามันลากคอเราได้เลย ถ้าเราเอาจริงๆ ก็ลากคอมันออกชิ เก่งใหม่สติปัญญาพระพุทธเจ้า สวาททั้งหลาย ท่านนำมาใช้เป็นสรณะของพวกเราทุกวันนี้เป็นยังงี้ เรานำมาใช้เป็นสรณะของตัวเองก็ไม่ได้เรื่องได้ราว เหลวๆ ไหลๆ

ไปที่ไหนมีนะนักภาวนา แต่ไม่ได้เรื่องได้ราวเพราะจิตใจเลื่อนลอย ไม่จริงจัง ถ้าลงจริงจังแล้วเอาเถอะนะ ธรรมะพระพุทธเจ้านี้เป็นเครื่องประกันอยู่แล้ว ทำไมท่านทั้งหลายท่านบำเพ็ญท่านพันไปได้ เราทำไมบำเพ็ญเท่าไรจมลงไปๆ มันบำเพ็ญๆ มีแต่ชื่อเฉยๆ แต่การกระทำมันไปหากอบโกยเอาฟืนเอาไฟคือกิเลสตัณหา ด้วยความคิด ความปรุง ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ลืมเนื้อลืมตัวไม่มียุติเลย นั้น อันนั้นมันเป็นโทษ จำให้ดีนะ เอาละให้พร

หลังจันทัน

การภาวนาตะกั้ก่อนจ้งหันก็เทศน์สอนแล้ว ไม่ได้สอนแต่พระ ญาติโยมมีหัวใจ เหมือนกัน รับธรรมได้เหมือนกัน เลวได้เหมือนกัน ดีได้เหมือนกัน เอาไปสอนเจ้าของ ชีที่สอนเรียบร้อยแล้วนั้น ตอนก่อนจ้งหันวันนี้ก็สอนแล้วเรื่องจิตตภาวนา นี้ก็บอก ตรงๆ การสอนนี้ไม่มีคำว่าลูบๆ คลำๆ ถอดมาจากหัวใจทั้งเหตุผลที่สมบูรณ์เต็มที่แล้ว สอนอย่างแม่นยำ ให้ปฏิบัติตามนี้ไปได้ไม่สงสัย บอกอย่างนั้นละ ไอ้เหล่าๆ แหละๆ ทำอะไรมันก็ได้เรื่องเหล่าแบบเหล่าๆ แหละๆ ไม่เกิดประโยชน์

ต้องจริงจ้ง ธรรมะพระพุทธเจ้าเป็นธรรมที่จริงจ้ง ออกจากศาสดาเอกผู้จริงจ้ง บรรดาสาวกทั้งหลายไม่ใช่ผู้เหล่าเหล่าละนะ จริงจ้งทั้งนั้น สมควรจะเป็นเจดีย์ของโลก ได้กราบไหว้บูชาจึงเป็นได้ สุ่มสี่สุ่มห้าเอามาเป็น สรรณ คัจฉามิ ใครจะกราบได้ลงคอ ก็ดูเอาซิ มองดูมันก็ขวางตาแล้ว ขวางตาขวางธรรม

การฝึกจิตตภาวนา อยู่ในครวนี้้น้อยเมื่อไร มันมาอยู่แบบไหนก็ไม่รู้ หรือมาหา แต่กวนทะเลาะกันก็ไม่รู้ ก็เลสมันกวนใจ เมื่อมันกวนใจแล้วไม่มีทางออก ก็กวนทะเลาะ คนอื่น เป็นอย่างนั้นนะ ถ้าบังคับมันอยู่แล้วมันจะไปสนใจกับเรื่องของใคร ทะเลาะใคร ทะเลาะกับกิเลสภายในหัวใจตนเอง ฟาดกันแหลกอยู่นี้ ข้าศึกคือกิเลสอยู่ที่นี้ นั้นนัก ภาวนาไปหาดูอะไรกับคนอื่นคนใด ดูหัวใจเจ้าของซึ่งเป็นข้าศึก มันกวนหัวใจ ตลอดเวลา

ความอยากนั้นละ อยากนั้นอยากนี้ อยากคิดอยากปรุงอยากแต่งอยากรู้ออยาก เห็น อยากได้นั้นได้นี้ อยากๆๆ ตลอด นี้ตัวมันกวนใจ ภาวนาสติจับปุ๊บเข้าไปตรงนั้น มันจะกวนไปไหน จะสงบลงๆ สติเข้าตรงไหนสงบตรงนั้น ไม่มีสติแล้วก็เลยเกิดเตลิด เปิดเปิงเป็นบ้าได้เลย อย่างที่เราเห็นคนบ้าอยู่ตามสี่แยกไฟเขียวไฟแดง เราไปเห็นด้วย ตาเนื้อของเรา รดจะชนกันเพราะหลักบ้าอยู่ในสี่แยกไฟแดง มันทำเฉยนะ หยิบนั้นหยิบ นี้ใส่นั้น หยิบอันนี้ออก หยิบอันนั้นเข้า เฉยไม่สนใจกับใคร ก็เราเห็นเองนี่ รถที่หลักคน นี้หลักกันไปหลักกันมากก็จะชนกันชิ รถเลยจะเป็นจะตายกับคนๆ เดียวนี้ พอดีเราก็ไป เจอนั้นด้วย เราก็ได้ดู อ้อ นี้ไม่สนใจกับใครเลยนะ รถที่วิ่งขวักไขว่หลักกันหลบกัน ทั้ง จะชนคน ทั้งจะชนกันไม่ได้เรื่องอะไร ยุง เราก็ดู ไอ้ เป็นอย่างนี้

ทีนี้ก็เอามาพิจารณา นี้ละคือความเคลื่อนไหวไปมานี้คือคนเป็น มีชีวิตอยู่ ความรู้มีอยู่กับใจแต่ไม่มีสติเครื่องรับผิดชอบในตัวเอง มันอยากทำอะไรก็ทำ นี้ละมีแต่ จิตล้วนๆ อยากทำอะไรก็ทำ เหมือนไส้เดือนบุงก็อมคันคบลานของมันไป ไม่ใช่ไม่มี ความรู้ มันมีความรู้แต่ไม่มีสติไม่มีปัญญาเครื่องรักษาตัว มันก็เป็นไปแบบนั้น คนเรา เมื่อไม่มีสติเครื่องควบคุมตัวเองรับผิดชอบตัวเองแล้ว ก็เหมือนคนบ้าอยู่ในสี่แยกไฟ เขียวไฟแดง อยากทำอะไรก็ทำ เฉย คนอื่นจะเป็นจะตาย..รถมา ตอนนั้นตำรวจไม่มี

นี่ละเรื่องมีแต่ความรู้อย่างเดียว ไม่มีสติรับผิดชอบเป็นได้อย่างนั้น นั่นละมีแต่ความรู้เป็นอย่างนั้น คือความรู้อันนี้มันมีกิเลสตัวสำคัญที่เรียกว่าวิชาครอบงำอยู่นั้น สติปัญญาที่จะควบคุม คอยรับผิดชอบแก้ไขกันไม่มี มันก็ปล่อยตามเรื่อง ไปไหนก็ไป มีแต่ความรู้ไม่ทราบว่าจะผิดไม่ทราบว่าจะถูก ไม่ทราบว่าจะควรไม่ควร สิ่งที่จะให้ทราบเหล่านี้ คือสติคือปัญญาที่รับผิดชอบในตัวเอง แล้วก็รู้เรื่องคนอื่นคนใดได้เหมือนเรารู้เรื่องของเรา ถ้าไม่มีสติหรือปัญญาเสียอย่างเดียว ตัวเองก็ 모르เรื่องของตัวเอง คนอื่นก็ไม่รู้เรื่องของเขา อาจจะทำอะไรก็ทำไปตามความรู้สึก ๆ โดยมีอันหนึ่งดันให้อยากทำอย่างนั้น อย่างนี้ ไม่มีความรับผิดชอบคือสติ

นักภวานาพิจารณานะ นี่เราพูดเรื่องสติทั่ว ๆ ไป จิตทั่ว ๆ ไป ถ้าเป็นจิตของนักภวานาต้องแหลมคมตลอด แย็บ ๆ รู้ ๆ แล้วปัญญาสอดแทรก ๆ มองพบบรรู้พบบ ทะลุปั้ง ๆ นั่นละสติปัญญาที่เข้าเป็นธรรมแห่งเดียวกับใจด้วยแล้วเป็นอย่างนั้น ที่จะมาพูดอย่างโลกนี้พูดไม่ได้ นะ มันไม่เหมือนโลก โลกมันเป็นโลกสมมุติ อันนั้นแม้แต่อยู่ในชั้นธรรมชาตินั้นเป็นวิมุตติแล้ว แสดงลวดลายของวิมุตติอยู่ตลอดเวลาในธรรมชาติของตนเองที่บริสุทธิ์นั้น นี่ชั้นก็เป็นของชั้น ต่างกันนะ

ฝึกเข้าไป ๆ มันก็ตีจิตใจ ขอให้มีความควบคุมตัวเองเถอะ ถ้าสติไม่มีไม่เป็นทำนะ ภวานาไม่ได้เรื่องได้ราว จิตหาความสงบไม่ได้ ถ้ามีสติควบคุมอยู่นั้นกิเลสจะไม่เกิด กิเลสจะไม่ลุกลาม กิเลสอยู่กับใจ พอสติครอบไว้แล้วมันจะออกไม่ได้ ดังที่พูดตะกี้นี้ ตอนเช้านี้ว่าสติเป็นสำคัญ ถ้าสติบังคับอยู่แล้วกิเลสไม่เกิด มันจะเกิดไปไหนได้ พอผลอปปี้สังขารนั่นละคือกิเลส มาตามสังขาร ใช้สังขารเป็นเครื่องมือออก คิดนั้นคิดนี้ ยุ่งไปหมดเลย มีกิเลสบังคับไปให้คิดให้ปรุง ทีนี้พอสติมีบีบจับไม่ให้มันคิด ให้คิดอยู่กับ เช่นคำบริการกรรม เอาคิดอยู่กับคำบริการกรรมนี้เป็นบทของธรรมรักษาจิต สติรักษาคำบริการกรรมอยู่นั้นแล้วแล้วกิเลสจะไม่เกิด วันยังคำกิเลสไม่เกิด

เอาให้มันเห็นบนเวที คือหัวใจกับกิเลสพืดกันซิ มันถึงพูดได้อย่างจะแจ้งทีเดียว ไม่สงสัย ที่พูดเหล่านี้ผ่านมาหมดแล้วนะ ไม่ใช่ธรรมดา จึงได้มาสอนประชาชนทั้งหลาย สอนสุมสี่สุมห้าได้ยังไง ปฏิบัติสุมสี่สุมห้าไปสอนใครเจ้าของก็ไม่สนใจในคำสอนของตัวเองที่สอนออกไป คนอื่นจะแน่ใจได้ยังไง ถ้าลงได้แนในหัวใจผิงออกไปนี่เป็นรสเป็นชาติตลอด ผู้ฟังมันก็ถึงใจ ๆ ละซิ นั่นละธรรมแท้เป็นอย่างนั้น ไม่มีอดีตอนาคต เป็นปัจจุบันตลอดเวลา สด ๆ ร้อน ๆ มีรสมีชาติตลอดไปเลย ธรรมออกจากหัวใจที่เป็นคลังแห่งรสชาติทั้งหลายอยู่ในนั้นหมด ออกไปเหล่านี้เป็นรสเป็นชาติไปหมด

ถ้าเป็นคลังกิเลสออกไปก็มัว ๆ หมอง ๆ ว่าไปลุ่ม ๆ ไป คลำ ๆ ไป ถ้ามีผู้มาทักทำไม่จึงเทศน์อย่างนั้นละ ก็ตำราท่านว่าอย่างนั้น แน่มันมีทางหลีกเลี่ยงได้ นะ ถ้าเป็น

ความจริงแล้วเพราะเหตุไรจึงเทศน์อย่างนั้น เพราะเหตุนั้นตอบกันปึงเลยทันที ออกไป ด้วยเหตุด้วยผลทุกอย่าง ถ้ามามันจะรับกันทันทีเลย นั่นจึงเรียกว่าธรรม อยากให้ บรรดาพี่น้องทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่งนักบวชเราออกปฏิบัติให้เห็นธรรมที่เลิศเลอ ซึ่ง พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้แล้วด้วยสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วๆ เป็นยังไงเรามัน ปลอมตลอดเวลาหรือ ธรรมที่ชอบแล้วเข้าไปหาเราจึงปลอมไปหมด มันใช้ไม่ได้ เพราะ เหตุไร ท่านสอนเพื่อตั้งข้ามรรคผลนิพพานมันโดดลงนรก มันฝันพระพุทธเจ้าเหยียบ หัวพระพุทธเจ้าไปต่อหน้าต่อตา หัวพระพุทธเจ้าคืออะไร ธรรมวินัยนั้นแลเป็นศาสดา นั้น มันเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปด้วยการข้ามเกินธรรมวินัยไม่สนใจ มันได้เรื่องได้ราว อะไร

ถ้าปฏิบัติจริงจัง แน่ทีเดียว พุทธศาสนานี้คือตลาดแห่งมรรคผลนิพพานเปิดจำ อยู่ตลอดเวลาภายใน เป็นแต่เพียงว่าจอกแหนมันปกคลุม เหมือนสระน้ำที่ใสสะอาดถูก จอกถูกแหนปกคลุมไว้แล้ว น้ำมีขนาดไหนมองไม่เห็น เห็นแต่จอกแต่แหนอยู่บนน้ำ อันนี้ก็มิแต่กิเลสตัณหาอยู่บนหัวใจ ธรรมแท้ที่เป็นเหมือนสระน้ำอันบริสุทธิ์สุดส่วนนั้น มันมองไม่เห็นละซิ เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนให้เปิดออกคือการภาวนาชำระจิต ก็คือ ชำระจอกแหนได้แก่กิเลสอยู่ภายในใจนี้ออกๆ พออันนั้นจางไปที่นี้เรื่องใจนี้จะค่อย สว่างขึ้นมาๆ เปิดออกๆ จิตใจยิ่งสว่าง สติปัญญาแสดงลวดลายออกๆๆ เต็มเหนี่ยว เลย เป็นอย่างนั้นนะ จิตดวงนี้ไม่ได้โง่ตลอดเวลาละ ขอให้นำมาใช้ ให้เอาธรรมมาช่วย บุกเบิกเพิกถอนสิ่งปกปิดกำบังอะไรออกมันจะมองเห็น

ถ้าว่าอ่านตำราก็อ่านไปเฉยๆ ไม่สนใจปฏิบัติ สุดท้ายศาสนาก็เป็นศาสนามีแต่ ตำราไม่มีความหมาย ก็ตัวเองไม่มีความหมายหมดความหมายแล้วจะเอาอะไรมาเป็น ความหมาย ถ้าว่าอ่านคัมภีร์ไปมันก็เป็นนอนแทะกระดาษไปเสีย มันไม่ได้สนใจมา ปฏิบัติมันจะเห็นอรรถเห็นธรรมอะไร พระพุทธเจ้าสอนไว้ในตำรา สอนไว้ให้ปฏิบัตินี้ ปฏิบัติตามที่สอนไว้นั้น จะไปไหน มันก็ต้องตรงแนวตามที่ศาสดาสอนไว้ ฟุ้งถึง นิพพานด้วยคำสอนนี้แหละจะไปไหน มันไม่สนใจปฏิบัติตามซิ

จิตที่บริสุทธิ์แล้วเหมือนอะไรที่ไหน แดนสมมุติที่ไม่มีในธรรมชาตินั้น ท่านจึงว่า วิมุตติพ้นไปหมดทุกอย่าง จะเอามาพูดอย่างโลกนี้พูดไม่ได้ เรื่องความอัศจรรย์ก็เลย โลกไปเสียทุกอย่าง ว่าดีว่าเลิคว่าเลอ ก็เลยโลกทุกอย่างไปแล้ว เหนือทุกอย่างไปแล้ว นั้นเอามาพูดได้ยังไง ท่านก็เอาแขนงของธรรมอันนั้นละออกมาพูด สอนวิธีการให้เป็น ทางเดินๆ อย่างโอวาทท่านมาสอนพวกเรานี้ออกมาจากธรรมชาตินั้นแหละ เป็นกิ่ง แขนงออกมาให้ยึดนี้ๆ จะเข้าถึงต้นลำพูดง่ายๆ จับกิ่งนี้เข้าไปตามเข้าไปก็จะไปถึง ต้นไม้ต้นนั้น ต้นไม้ต้นนั้นคืออะไร คือธรรมแท้ที่อยู่หัวใจ ท่านเอาออกจากธรรมแท้

มาเป็นแขนงสอนให้รู้บาปบุญรู้คุณรู้โทษอะไรๆ ทุกอย่าง เราปฏิบัติตามนั้นแล้วจะเข้าถึงต้นลำไยใหญ่

ศาสนาเลยจะเลอะเทอะไปหมดแล้วเวลานี้ อย่างน้อยศาสนาเป็นศาสนวัตถุ ไปที่ไหนมีแต่วัตถุออกหน้าออกตา ศาสนาแท้คืออะไร คือการปฏิบัติชำระกิเลสภายในจิตใจของตนเอง ด้วยความพากเพียรมีจิตตภาวนาเป็นสำคัญ นี่คือนิพพานแท้ เรียกว่าศาสนธรรม ศาสนวัตถุก็มีแต่การก่อสร้าง เอาวัตถุต่างๆ มาอวดกัน โอ๊ย วัดนี้สวยงามนะหรรษา นำชมนำเกรงขาม เกรงขามขี้หมาอะไรประสาธิฐูปูนหินทรายเหล็กหลา เอาไปสับชั้นร้อยชั้นมันก็เป็นอิฐเป็นปูนหินทรายไปถึงนั้นละ จะเป็นมรรคผลนิพพานที่ไหน ดูหัวใจนี้ชี้แก้ตัวนี้ได้แล้วไม่ต้องพูดถึงเรื่องดิน น้ำ ลม ไฟเหล่านี้ มันจำไปหมดครบไปหมดแล้วเลิศใหม่นั้น นั่นละศาสนธรรมเป็นอย่างนั้น

ไอ้ศาสนวัตถุเอาแต่วัตถุมาอวดกัน โบสถ์หลังหนึ่งสิ้นไปสักกี่ล้าน จนถึงร้อยล้านว่าไง เป็นประโยชน์อะไร การตกแต่งภายนอกให้หรรษาฟูฟ่ายสวยงาม ตัวภายในมันรกรุงรังเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้อยู่ด้วยอำนาจของกิเลสราคะตัณหาเป็นต้นนี้ ทำไมจึงไม่ดู ทำไมจึงไม่ชำระตรงนี้ ตัวนี้ตัวเป็นไฟ ไปหาตกแต่งอะไร ไปเกาในที่ไม้คัน หม่าชี้เรือนเขาเกาถูกที่คันนะ เกาตรงไหนคันตรงนั้นเขาเกา อันนี้พระชี้เรือนเราอยู่ในวัดในวานี้มันเลยหม่าชี้เรือนเกาตะไปเลย อะไรก็ตีๆ พระเรานี้ตัวสำคัญ หลวงตาบัวก็พระหัวโล้นๆ เอาธรรมพระพุทธรูปเจ้ามาสอนทั้งหลวงตาบัวด้วย สอนทั้งเพื่อนฝูงอันเดียวกัน ด้วยผิดไปไหน

เราต้องยอมรับพระพุทธรูปเจ้าชี ผิดบอกว่าผิด นำธรรมพระพุทธรูปเจ้ามาสอน สอนท่านสอนเราผิดไปไหน มันเลอะเทอะไปขนาดนั้นละเวลานี้ศาสนา มันมีอะไรติดเนื้อติดตัวของชาวพุทธเรา มองไปที่ไหนมันไม่มี มองเข้าไปในวัด สิ่งที่อยู่ในวัดคืออะไร หรรษาฟูฟ่ายเป็นเรื่องของโลกทั้งหมดเต็มอยู่ในวัดนั้น ของสดสวยงามประดับประดาสุดทำยก็ลายคราม เอาดอกไม้ดอกตอกอะไรมาประดับประดาตกแต่งกุฎิกุต่างให้สวยงาม ตัวมันเป็นสัตว์นรกอยู่ในหัวใจทำไมไม่ดู ท่านให้ตกแต่งภายในจิตต่างหากนี่นะ เมื่อตกแต่งภายในจิตนี้แล้วเข้าไปชุกหัวนอนอยู่ตรงไหนสบายหมด

เห็นไหมพระพุทธรูปเจ้าสอน บวชแล้วให้ไปอยู่ตามรุกขมูตร่มไม้ในป่าในเขา ให้สง่างามอยู่ในนั้น ใจสบายแล้วอยู่ไหนได้หมด เพราะสภาพร่างกายกับสิ่งเหล่านี้มันอยู่ด้วยกันได้ทั้งนั้น พอชุกหัวนอนที่ไหนก็ได้ สร้างหอปราสาทราชมนเทียรหาประโยชน์อะไร อันนี้มันสกปรกขนาดไหน สร้างอะไรมาประดับประดาโลงผีนี้มันจะเป็นเทวดาได้ยังไง มันก็เป็นโลงผีตามเดิม ไอ้ซากอสุภในตัวของเราร่างกาย หัวใจของเราเป็นกิเลสมีแต่สัวมแต่ถ่านสร้างเท่าไรมันก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร

สร้างหัวใจให้ดีเถอะนะ ลงสร้างหัวใจดีแล้วอยู่ที่ไหนดีหมด ไม่ว่าจะเดิน ว่าเดิน ว่านั่ง ว่านอนจ้ดตลอด อิริยาบถไม่มี ในจิตของท่านผู้บริสุทธิ์เป็นธรรมทั้งแห่งแล้วจ้ดตลอด เวลาใช้กริยากับโลกก็ใช้ไปตามธาตุตามชั้นที่ เป็นเครื่องมือใช้ก็ใช้ไปอย่างนั้น พาอยู่พากินพาหลับพานอน กริยาอาการที่แสดงไปตามสมมุติที่ว่าไปอย่างนั้น ธรรมชาตินั้นไม่ได้เป็นอย่างนี้ อันนี้ใช้ตามสมมุติต่างหาก ควรแก่งังงต่อยงงแล้วก็ ปฏิบัติไปตามอย่างนั้น เรื่องสมมุติอยู่ในธาตุในชั้น ท่านก็ปฏิบัติตามสมมุตินี้เพียง เวลามีชีวิตอยู่ นอกจากนั้นปล่อยพริบไปหายเจ็บเลย

แม้แต่อันนี้ยังไม่ตายธรรมชาตินี้ก็จ้ดอยู่แล้ว เข้ามาสับปนกับอะไรธรรมชาตินั้น ไม่มีที่จะสับปน ทำอะไรให้เป็นก็ไม่เป็นเรียกว่าฐานะ ให้เป็นอย่างอื่นอย่างใดไปไม่ได้แล้ว ธรรมชาตินั้นพ้นสมมุติไปแล้ว เรียกว่าพ้นกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ซึ่งเป็นความแปรสภาพไม่มีในจิตที่บริสุทธิ์ จึงเรียกว่านิพพานเที่ยงละชิ ฟ้าตกลงไปให้เห็นชิธรรม พระพุทธเจ้าสอนประกาศล้นโลกมานี้มันเป็นอย่างงิงหุเรา หุพระพุทธเจ้า หุสาวกก็เป็นหุคนเหมือนกัน หุเรามันเป็นยงงง มันเป็นหุหมาไปหมดแล้วหุเวลา

หุหมาหุไอ้ปุ๊กก็ เห็นไหมไอ้ปุ๊กก็อยู่กัน เวลาที่กำลังถูกขังมันยังไม่ออก พอเปิดนี้มันจะวิ่งออกมา เहांว้อกแวกๆ ไปละ หุไอ้ปุ๊กก็ ตามันก็เห็นหุมันก็เห็น พอहांมันก็हांไปละ ไอ้หุเรามันฟังเสียงอรรถเสียงธรรมใหม่ หรือมันฟังตั้งแต่เสียงเพลงลูกทุ่งลูกกรุง วันนีงานปีใหม่เป็นบ้กกับปีใหม่กันไป ก็มีดกับแจ่งนั้นแหละ มันหากเป็นบ้กกัน ขอพรปีใหม่ๆ ตัวเองเป็นยงงงงพอจะได้พรปีใหม่มารับใหม่ มีแต่ส้วมแต่ถ่าน เอาพรปีใหม่ มากโยนลงในส้วมในถ่านมันก็เหมือนชี่ด้วยกันไปหมดใช้ไม่ได้นะ พากันจำ เอาละวันนี้เทศน์เท่านั้น

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz